

Дидактическа задача: Прочетете текста и го преразкажете от името на Маляка.

Из „Войната на таралежите” - Братя Мормарев

Децата вървяха по алеята сломени, обидени и унижени. Рухнаха надеждите им за олимпийска и световна слава. Изчезнаха розовите перспективи, романтиката на далечните пътувания, мечтите им за изпълнени с драматизъм моменти, в които всяко едно от тях се виждаше как с последни сили вкарва победния кош. Сега за тези момчета, седем на брой, животът нямаше никакъв смисъл. Какво им предлагаше той: труд и учение, учение и труд, за да станат някой ден най-много инженери, химици, научни работници, хайде, професори да е, за които никой нищо няма да знае. Във фантазията си Маляка лесно се виждаше и професор, но какво от това? Кой професор в световната история е бил посрещан с духовна музика? Никой!

Не бяха минали и сто метра, когато ги настигна Камен.

— И тебе ли? — попита го Маляка. Зарадва се, че в края на краищата ще са заедно, но не искаше Камен погрешно да изтълкува радостта му.

— Аз сам! — отвърна Камен. Децата се спряха. Не им се вярваше. Но разбраха, че Камен не лъже — беше напуснал отбора в знак на протест срещу обидното държане на Пангаров.

Камен вървеше мълчалив, заобиколен от приятелите си. Чувстваше тяхната признателност и тя го изпълваше с гордост.

Групата на изгонените мълчаливо стигна блока, в който живееха Камен и Маляка. Никой не си тръгваше, просто не им се искаше да се разделят. Нещастieto обличава хората, така казват. Седнаха на тревата край оградата, която разделяше празното място зад блока от стара двуетажна къща. Празното място или дворът, както му викаха децата, бе доста добре поддържано. Имаше зелени площи и лехи с градински цветя.

— Той пък какво си въобразява толкова? — каза Маляка.

Никой не го попита за кого става дума, всички си мислеха за треньора Пангаров. Мразеха го. [...]

Маляка направи няколко язвителни забележки за тези, които Пангаров остави в тима. Повечето от тях, според Маляка, бяха дупки, с по два леви крака и с ръце, вързани на фльонги.

— Само дето Пантата... — опита се да каже някой нещо хубаво за Пантата.

Но Маляка го срязва веднага:

— Какво Пантата? Че той по алгебра, като чуе за дроб, си представя дроб сарма.

Децата се разсмяха. [...]

— Без нас отбор ще направи, друг път! — заключи Маляка.

Тези разсъждения отново им възвърнаха самочувствието.

— А какво ще кажете, ако ние, изгонените, обявим мач на келявия му отбор. Ще го скапем! — даде ход на фантазията си Маляка.

Тази възможност ги въодушеви. Само Камен все още разсъждаваше трезво.

— Ще трябва да тренираме. А няма къде! В училището знаете какво е!

Знаеха, разбира се. Ред не можеха да хванат. Щом се появяха големите, трябваше да опразнят игрището. Случваше се и да се опънат, но тогава им загряваха вратовете и, все едно, напускаха.

Кой точно подхвърли идеята да си направят игрище, е трудно да се каже. Тя се роди колективно. Място за цяло игрище в двора нямаше, но за какво им е цяло игрище? Един баскет е достатъчен. Пангаров поне ги научи как се тренира на един баскет и ще съжалява за това. Ще види той някой ден как възпитаниците му, премазани от трицифрения резултат, напускат играта. Това ще бъде неговият край. Заслужен!

Ако не оставаше толкова малко време до училище, щяха да стоят още. Но трябваше и да обядват.

фльонга – панделка